

mate waarin je voor jezelf wilt aanvaarden en erkennen, dat je inderdaad alles bent want je tijdens de konfrontatie met jezelf beseft, werkelijk te zijn.

Voor velen betekent dit een groot konflikt, waarmede overigens op aarde de mensen ook maar al te vaak worstelen.

Het is nu eenmaal niet zo gemakkelijk jezelf toe te geven dat je weet, wat je werkelijk bent. Nog moeilijker is het natuurlijk, dit ook nog tegenover anderen toe te geven.

In de wereld van de geest bestaat een mogelijkheid jezelf in dit opzicht te vermommen alleen maar, wanneer je je steeds meer van alle anderen isoleert. De verschillende vormen en mate van isolement, die de mensen zichzelf in verband hiermede plegen op te leggen heeft men u waarschijnlijk al eerder beschreven. Dat loopt van de diepste diepten tot een schaduw land.

De diepste diepten kun je het beste omschrijven als een soort duister modderbad, waarin van de gehele wereld afgesloten entiteiten als een soort maden onder de drek liggen te rijpen tot zij gaar zijn voor een volgende inkarnatie.

Er zijn een aantal werelden waarin men zich deels toegeeft, wat men was of misdeed, werelden, die in vele opzichten doen denken aan beschrijvingen van Dante Alleghierri, maar daartussen beelden vertonen die behoren bij meer algemene onderwereld voorstellingen.

Nog wat dichterbij de werkelijkheid vinden wij werelden in die in vele opzichten gelijken op uw eigen wereld, maar waarin alles somber, aangetast en vervallen is.

Degenen, die in dergelijke werelden leven, bedriegen zichzelf. De mate, waarin zij zichzelf bedriegen heeft weer veel te maken met de mate van verval en het gebrek aan licht in de sfeer, waarin zij menen te vertoeven.

Nu is het heel goed mogelijk, dat overgeganen wel zichzelf willen aanvaarden en tonen, zoals zij werkelijk zijn en toch het besef ontwikkelen, dat zij heel wat verkeerd hebben gedaan. Ook zij leven deels in een afzonderlijke sfeer.

Er zijn mensen, die dit een wereld van boete noemen. Alles beziende vindt ik dit wel een wat vreemde naam, maar een betere kan ik ook niet zo snel bedenken. In deze sfeer houdt men zich volgens mij niet zozeer bezig met het boeten voor begane daden dan wel met het zoeken naar een innerlijk evenwicht.

Want het is zeker, dat je een grote mate van innerlijk evenwicht nodig hebt om boven zomerland uit te kunnen gaan. Heel wat mensen, die in deze wereld terecht komen, zou je dan ook het beste kunnen omschrijven als een soort geestelijke forenzen: Zij rusten in zomerland, maar plegen te werken van uit deze bijzondere sfeer.

Deze geestelijke wereld kan ik mogelijk nog het best kenschetsen door te stellen: Wanneer ik schuld ervaar t.a.v. een medemens of medemensen, zal ik proberen, dit op de een of andere wijze recht te zetten.

Als geest kun je dit lang niet altijd bereiken middels een direct ingrijpen. Je zult dus streven naar het vinden van allerhande middelen en mogelijkheden om iemand, die b.v. door

jouw schuld of mede door jouw schuld in een duistere sfeer terecht is gekomen, daar uit te halen.

In andere gevallen zal de betrokken entiteit alles doen om mensen op aarde te helpen een beter besef te bereiken of hen proberen te waarschuwen. Blijkt, dat deze mogelijkheden in verband met de personen tegenover wie je je schuldig gevoelt niet meer bestaan, dan zul je toch proberen, aan anderen goed te maken wat je volgens eigen besef eens iemand misdaan hebt.

Het interessante van dit alles is, dat hierbij geen altruïsme zonder meer een rol speelt of behoeft te spelen: Wanneer je vanuit deze wereld actief wordt, doe je dit ook altijd om hiermede je eigen innerlijke evenwicht terug te vinden. Er is ook maar in zeer beperkte mate van een vrije keuze. Je zoudt eerder kunnen spreken over de werking van een soort psychisch mechanisme, waaraan het ik zich bijna niet onttrekken kan.

Hierbij zij opgemerkt, dat de konsekventies van een daad bijna altijd veel omvattender blijken te zijn, dan je je op aarde zelfs maar kunt voorstellen: ik geef een voorbeeld.

U hebt een slechte bui; bovendien nemen wij even aan dat u van beroep bootwerker bent. Deze typen zitten hier vanavond niet tussen, zodat ik dit voorbeeld veilig kan hanteren zonder dat men zich daarbij persoonlijk betrokken gaat gevoelen.

U bent moe, voelt u niet al te prettig. Een ander ergert u door zijn voortdurend geklets. Als reactie geeft u deze ander een nogal stevige dreun.

De man is daardoor onmiddellijk zijn goede maar wat te zeer door spraakzaamheid gekenmerkt humeur kwijt. Hij gaat naar huis en maakt als gevolg hiervan ruzie met zijn vrouw. Deze, op haar beurt, reageert zich af en mishandelt daar zij die dag door haar kinderen toch zo nu en dan al tot waanzin gedreven werd, haar jongste dochter.

Deze dochter houdt uit alles wat zich afspeelt een psychisch trauma over, dat zij in vele reacties tijdens haar leven uitdraagt en zo ook weer deels aan haar kinderen overlevert.

U zult zich in dit geval afvragen, waar uw eigen verantwoordelijkheid ligt en hoever deze wel reikt. Menselijk zal deze beperkt zijn tot je eigen reactie en haar onmiddellijke gevolgen.

In de sferen blijkt echter, dat men het geheel van de gevolgen gaat overzien, die door deze daad bepaald werden. Je voelt dan, niet alleen te kunnen volstaan met b.v. het weer vrede stichten tussen die man en die vrouw of het genezen van het trauma van die vrouw, maar dat je je ook voor de inwerking van dit alles op de dochter gaat interesseren.

Men zal zich in de geest dus zelden tot de onmiddellijke gevolgen alleen beperken, maar is geneigd alle mogelijke konsekventies van eigen handelingen na te gaan.

Naarmate die konsekventie nu verder van jezelf, je menselijk besef van eens en je bedoelingen aflight terwijl daarbij meer beslissingen van anderen betrokken blijken, zul je ook volgens het geestelijke besef hiervoor in mindere mate aansprakelijk kunnen zijn.

Je zult dus gemakkelijker in het licht kunnen blijven

leven zonder je er verder mee bezig te houden. Aan de andere kant kun je je niet geheel onttrekken aan het besef, dat je ook bij de verdere gevolgen enigszins betrokken blijft.

Dientengevolge zul je ook in dergelijke vallen, soms vele generaties lang zelfs, blijven proberen alle gevolgen die mede uit jouw daad zijn voortgekomen te korrigeren of teniet te doen. Wat mogelijk vele mensen nogal vreemd in de oren zal blijven klinken, maar toch eerlijk de waarheid is, zoals ik die zelf constateer.

Boven deze "wereld van boete" ligt een wereldje, waar wij ook heel wat mensen kunnen aantreffen, die niet gekweld of niet meer gekweld worden door een dergelijk schuldbesef. Iets is er natuurlijk nog wel, maar in een zo geringe mate, dat je het praktisch wel kunt verwaarlozen.

Deze wereld noemt men zomerland om aan te duiden, hoe plezierig het leven daarin is. Mogelijk noemt men in zeer warme streken een dergelijke wereld wel liever winterland. Beide namen zijn overigens even onjuist, maar dienen om uit te drukken, hoezeer een bestaan in een dergelijke wereld vanuit een stoffelijk standpunt aanvaardbaar is. De naam geeft dus het wèzen niet weer, maar duidt wel aan, hoe prettig en lichtend het bestaan in een dergelijke wereld is.

Maar wanneer je in deze sfeer vertoeft heb je nog steeds je eigen denkbeelden omtrent jezelf en refereer je nog steeds bij alle voorstellingen aan de stoffelijke wereld. Alleen maar bestaan en niets doen blijkt niet tot onze werkelijke aard te behoren. Het gevolg is dat ook degenen die hier leven de neiging bezitten alles wat zij aan nieuw besef hier verworven menen te hebben over te dragen aan de contacten die zij met de stoffelijke wereld nog kennen of als mogelijkheid voor zich nog beseffen.

Het ik verandert hierdoor echter. Een interessante verandering overigens, want er zijn op aarde heel wat zaken die je nu toch wel heel anders gaat beseffen. Laat mij het zo stellen: Op aarde hoor je steeds weer, dat dit niet mag en dat dat niet goed is.

Kom je nu in de sferen, dan ontdek je al betrekkelijk snel, dat ongeveer $\frac{3}{4}$ van hetgeen je op aarde niet mocht, wel mag, maar dat een bijna even groot deel van alles wat je volgens de moralisten op aarde wel moet doen, in feite niet juist is.

Een stelling, die mogelijk weer erg krankzinnig overkomt. Maar daar het een krankzinnige onderwerp is, dat ik aansneed en de waarheid omtrent het geestelijke bestaan belangrijker is dan de aanvaardbaarheid van al wat ik zeg volgens menselijke normen, moet u mij dit maar vergeven.

Het gevolg is, dat je deze nieuwe erkenningen en het daardoor bereikte besef ook in de wereld van de mensen probeert uit te dragen. In feite behoor ik soms nog steeds tot deze groep.

Je kunt echter niet stil blijven staan bij een permanent en zich steeds gelijkblijvend wereldbeeld. Zo goed als bij u de wereld elke dag wat verandert en ook u niet geheel dezelfde kunt zijn, of u dit nu wenst of niet, zo verandert voor ons ook onze wereld elke dag een beetje.

Je kunt dus niet met een enkel denkbeeld blijven werken en leven en toch nog steeds geheel vrede kennen met de wereld,

waarin je leeft.

Je moet je besef voortdurend uitbreiden. Wat dan gemeenlijk weer wordt omschreven als het opdoen van lering. Maar ofschoon men, mogelijk hiertoe nog aangemoedigd door het overschot aan werkeloze onderwijzers in uw land, als het ontvangen van lessen pleegt te omschrijven, is in feite eerder een kwestie van ervaren. De lering is in feite een gedeelde ervaring.

De leringen, die werkelijk tot verdere bewustwording kunnen voeren bestaan dus niet, zoals dit op aarde vaak het geval is, voornamelijk uit het aanhoren van lessen. Je deelt in het bewustzijn van degene die je "les" geeft. Ik zal met enkele vergelijkingen proberen u duidelijk te maken, hoe dit ongeveer kan gaan.

Stel, dat u in een dergelijk verband te maken krijgt met de een of andere vakman, een dokter, een musicus, een schilder b.v.

U kunt wel kijken, hoe iemand iets doet, kun wel aanhoren, wat hij over zijn werkwijze vertellen wil, maar de daar achter liggende drijfveren en gevoelens zullen u ontgaan. Stel u nu eens voor, dat u voor een ogenblik zo sterk in de innerlijke wereld van die ander kunt delen, dat u precies het waarom aan kunt voelen. U ziet dan niet meer alleen, hoe b.v. de medicus een diagnose stelt, maar beseft gelijktijdig waarom hij uit de vele diagnosen, die door de symptomen gerechtvaardigd zouden zijn, juist voor die éne kiest enz. Je hebt dan zowel omtrent de man als omtrent zijn vak veel meer geleerd dan met toekijken en aanhoren alleen bereikbaar zou zijn.

Wanneer je een schilder ziet werken, kun je zijn vakkennis wel overnemen en bepaalde handigheidjes overnemen. Maar wanneer je tijdelijk in zijn persoonlijkheid bent opgenomen besef je opeens, hoe hij tot juist deze wijze van werken komt, heb je deel aan zijn voorstellingswereld en besef je de vele andere zaken, die in zijn uitingen toch mede een rol spelen, ook al kan hij dezen zelf niet uitdrukken of desnoods zelfs niet geheel bewust beseffen.

Voortaan zul je zelfs in de werken van die schilder zijn persoonlijkheid, zijn problemen en dromen terug kunnen vinden, terwijl je zonder dit contact wel zijn techniek en werkwijze kunt bezien, maar zijn werkelijke gevoelens en bedoelingen toch enigszins in het duister blijven.

Of neem een musicus. Zeg dat de man aan een orgel zit en Bacht speelt. Best. U hoort het en zegt volgens eigen smaak mogelijk ba, Bach., of Ah, Bach.. Ofschoon de man in kwestie natuurlijk Johann Sebastiaan heet.

Maar zelfs wanneer u het stuk kent en waardeert, dan weet u, dat een musicus die dit werk speelt, hieraan toch bepaalde eigen accenten toevoegt. Wat bij de een als een mathematische formule in tonen klinkt, wordt bij de ander een emotionele opbouw, die ondersteund wordt door een mathematisch geraamte, terwijl een derde zo speelt, dat er in feite alleen maar een storm van klanken over blijft, waarin zo nu en dan mogelijk nog een wat duidelijker lijn vaag terug te vinden is.

Maar weet u, waarom hij zo speelt? Wat betekent die muziek voor die mens, wat beleeft hij bij zijn interpretatie?

Naar waarheid beseffen of zeggen kun je dit nooit. Je kunt ten hoogste zeggen dat de een volgens jou een goede vertolker is en dat de ander volgens jou een knoeier is.

Maar stel nu eens, dat je, op het ogenblik dat die man speelt, geheel een bent met zijn persoonlijkheid. Dan kom je tot de konklusie, dat bepaalde elementen in zijn spel te maken hebben met zijn technische beheersing, anderen met zijn persoonlijkheidsvoorstelling, weer anderen met de indruk, die hij probeert te maken, met de opleving, die hij eens heeft gehad.

Je beseft opeens, dat bepaalde accenten iets te maken hebben met de stemming, waarin de vertolker verkeert, voortkomen uit het beeld, dat hij op het ogenblik van zijn eigen wereld heeft enz. enz. Wat dit en nog veel meer speelt mede een rol

bij de klankopbouw. Het gevolg is, dat je tegen een vertolking heel anders aan zult gaan kijken en later ook zonder deze beleving op een andere wijze het werk van een musicus zult beoordelen.

Wanneer je in de sferen die z.g. lering ontvangt, zo bestaat zij in feite uit een proces van deelhebben aan het beseffen en de persoonlijkheid van een ander, juist zoals in de voorbeelden, die ik u gaf. U neemt deel aan het bewustzijn van een ander. U beseft, ook al kunt u veel van hetgeen dat u tijdelijk beleeft niet kunt imiteren.

Wanneer je de gedachtenprocessen van de schilder kunt volgen, betekent dit nog niet, dat je je opeens ook zijn technisch kunnen eigen hebt gemaakt en een zelfde penseelvoering kunt bereiken. Zoals degene, die de organist kon volgen niet hierdoor alleen in staat zal zijn, nu voortaan Bach perfect en beheerst te spelen, wanneer hij zichzelf de nodige vaardigheid niet verworven heeft.

Er is wel degelijk nog steeds een groot verschil tussen kunnen en begrijpen. Maar door het begrip, dat je op deze wijze verwerft zul je er soms toe worden gebracht, je bepaalde vaardigheden sneller te verwerven of zul je komen tot een andere wijze van werken op je eigen niveau van kundene.

Omdat je in de sferen alleen gelukkig kunt zijn, wanneer je in voldoende mate kunt veranderen en je wereld beter leert begrijpen, zijn dergelijke contacten voor een geest van het grootste belang.

Trouwens, wanneer je je wereld anders leert bezien is het duidelijk, dat je binnen het kader van je eigen ontwikkeling en streven ook bepaalde accenten zult gaan verschuiven.

Je blijft in beweging en die ebeweging zult je ongetwijfeld niet alleen uitdrukken binnen de sfeer, waarin je leeft, maar mede tot uitdrukking gaan brengen in de wereld beneden tijdens de contacten, die je maakt met mensen in de stof of zelfs in duistere sferen, wanneer je daarin actief bent.

De btrokkenheid die je vindt met alles om je heen wordt groter naarmate je aan meer van dit beseff van anderen zo volledig deel hebt gehad.

Het is een soort legpuzzle denk ik. Indien ik mijzelf na ga, kan ik deze konklusie niet vermijden. Nu weet ik wel, dat ik niet zo belangrijk ben en niet bepalend kan worden geacht voor de ontwikkelingen in alle anderen, maar het is het beste voorbeeld, dat ik u in dit verband geven kan.

Toen ik pas in de sferen kwam, had ik een nogal

behoudende visie en wereldbeeld.

Toen ik uit mijn bezinning ontwaakte, voelde ik wel de behoefte, de wereld te verbeteren, te herscheppen. Maar dan nog wel volgens de oude en zeer behoudende regels, die tijdens mijn leven voor mij golden.

Ik kwam echter nogal snel in contact met verschillende entiteiten in de sfeer: de lichtende zuilen, de wolken van licht en hoe zij zich nog meer aan beginnelingen plegen te manifesteren. En na elk contact zag ik mijn wereld opeens toch wel anders. Let wel: mijn visie op alles wat wenselijk zou zijn veranderde niet, maar ik zag wel geheel andere mogelijkheden om het betere waar te gaan maken.

Toen ik later meer naar de wereld ging zien, zag ik dat meerdere van die nu eindelijk besepte mogelijkheden in het geheel veel sterker aanwezig waren dan alles, wat ik vroeger nastreefde en juist achtte. Ik begreep, dat het voor mij van groot belang was, mij nieuwe mogelijkheden en eigenschappen eigen te gaan maken, waardoor ik die nu erkende goede mogelijkheden en eigenschappen wat beter naar voren zou kunnen gaan schuiven op aarde.

Ik besepte eindelijk - om het in een vergelijkend beeld te zeggen - dat je van keien en water alleen geen krachtige soep kunt maken. Alle vuur, alle moeite resulteert dan hoogstens in wat warm water met wat vuil er in.

Wanneer je dan ziet naar alle mooie theorieën, waar men zich mee bezig probeert te houden en alle rationalisaties om eigen gelijk te bewijzen, waarmee men vooral op aarde en in bepaalde donkerdere sferen steeds meer bezig is, verwaarloos je niet zo snel meer een groot deel van de werkelijkheid omtrent jezelf en je wereld.

Zodra je gaat beseffen, dat de werkelijke mogelijkheden veel belangrijker zijn dan alle vage denkbeelden en verdraaiingen van de werkelijkheid, verandert je werken zowel als je wezen.

Wanneer mensen eindelijk het zomerland bereiken hebben zij allen het gevoel, dat zij nu wat streven betreft toch werkelijk de penspengerechtigde leeftijd hebben bereikt. Het gevolg is, dat men gemeenlijk bij zijn werken uitgaat van zijn hobbys en al wat men doet meer als deel daarvan beschouwt dan als een werkelijk taak.

Zolang je nog schuldgevoelens koestert is het anders: dit brengt een besef van een taak met zich mee. Je stelt je die taak in feite wel zelf, maar je wordt daardoor voortgedreven en eigen liefhebberijen spelen daarbij zelden een grotere rol.

Alle werken in en vanuit het zomerland daarentegen is in feite een kwestie van liefhebberij: je doet de dingen niet omdat je moet, maar omdat je wilt, omdat je het leuk vindt. Wat voor een juist begrip van het werken en leven van de geest niet zonder belang is.

Het zal duidelijk zijn, dat juist bij een werken in en vanuit zomerland de mogelijkheid ook groter is om te experimenteren. Die experimenten maken je dan zeker ook duidelijk, zij het soms langzaam, dat er een geheel andere relatie bestaat tussen de mens en de kosmos dan je tot dan toe aannam.

Ik heb iemand horen beweren, dat je dit alleen wetenschappelijk kon aanduiden en benaderen middels een dimensionele

kwadratuur - wat dit dan ook moge betekenen. Zover ik het begri-
pen kan bedoelde hij, dat er alleen een begrip van de wer-
kelijkheid te bereiken is door een soort verdubbeling van
werelden en ervaringsmogelijkheden op een wijze, die stoffelijk
niet eens haalbaar zou zijn.

Zeker is, dat je door al die experimenten gaat begrij-
pen hoe een mens in werkelijkheid leeft, in hoe vele verschillen-
de werelden hij in feite gelijktijdig bestaat en beseft ook,
dat het bestaan in al die verschillende werelden of sferen in
feite alleen maar een verschijningsvorm is. Je gaat zoeken
naar de essentie, naar de werkelijke persoonlijkheid, waarvan
al die schijnbaar zo verschillende uitingen afkomstig zijn.

Je komt dan in vormloze werelden en uiteindelijk kom
je bij het licht zelve terecht. Maar al die sferen, werelden,
voertuigen, waar mensen en in het begin ook de geest zich zo om
druk maken zijn niet veel anders dan afdelingen van het geheel.

Je kunt indelingen maken, zoals je een grote ruimte
in verschillende hokjes kunt verdelen, zonder die daarom van
afmetingen te laten veranderen. Te denken, dat die hokjes een
eigen en afzonderlijk bestaan hebben is in feite een soort
illusie, zoals het eveneens een illusie is, dat al onze werelden
sferen en voertuigen een afzonderlijk bestaan kennen.

Zeker, u zit hier en wanneer iemand op uw tenen treedt
zijn zowel uw gevoelens als de dingen, die u dan zegt een deel
van uw werkelijkheid. Gelukkig voor u, zeker in dit geval, veran-
dert de zaak echter al snel, verdwijnt de pijn en haalt mogelijk
het ene woord het andere.

Buiten de tijd bestaat er echter een werkelijkheid,
die geen veranderingen meer in zich draagt die niet in het ge-
heel zijn vastgelegd en door elk deel van die werkelijkheid
geheel overzien kunnen worden.

Ervaring na ervaring maakt het beeld van die werkelijk-
heid beter benaderbaar. Het is alsof je steeds meer stukjes van
een legpuzzel op hun plaats weet te leggen en zo de voorstelling
die er op staat, steeds beter gaat beseffen.

Je komt dan zeker tot schijnbaar nogal vreemde konklu-
sies, zoals de stelling, dat de tijd een kringloop vormt en de
persoonlijke ontwikkeling met een soort spiraalbeweging kan
worden vergeleken.

Voor mensen zijn dergelijke denkbeelden vaak bijzonder
interessant. Zij redeneren dan: zo, dit is dus de spiraal des
levens. Wanneer ik nu een lijn trek tussen de buitenste lijn
daarvan en het middelpunt, zullen op die lijn bij elke kruising
met de spiraal gelijke omstandigheden en gebeurtenissen optreden.
Wat eens was zal zich, zij het in uiterlijk verschillende vor-
men, altijd weer blijven herhalen.

Vergeet dergelijke stellingen nu maar. Er zijn wel
vergelijkbare invloeden op in lijn liggende punten van een
bewustwordingspiraal aan te treffen. Dat klopt wel. Maar die
omstandigheden hebben dan in feite veel meer te maken met je
relatie tot de kosmos dan met de baan die je aflegt, terwijl
de betekenis wordt bepaald door de wijze, waarop je je een be-
gript van de kosmische werkelijkheid begint te vormen en niet
door de invloeden zelf.

Ga je wat verder, dan kom je tot de konklusie, dat die
hele spiraal in feite niet veel meer is dan een enkele punt in

die wij met eeuwigheid plegen aan te duiden.

De gehele kringloop van de tijd is niets anders dan een enkel accent, een soort puntje op de I van de werkelijkheid.

Kom je eenmaal zover, dan wil je ook verder gaan en zul je ontdekken, dat het weinig zin heeft over stukjes van de werkelijkheid, over afdelingen van het bestaan, tenzij je dit doet om het geheel daarin op een bepaalde wijze duidelijker te erkennen, te filosoferen.

Tot op dat ogenblik had je alles fraai gerangschikt: de zeer lage sferen, de lagere sferen, de heilillusies van de verschillende soorten, nevelland, zomerland enz. Maar nu ga je beseffen, dat die verschillen in feite niet tellen.

Uiteindelijk om je tot de volgende mogelijk wat vreemde slotsom: Alle delen van leven en alle werelden, alle mogelijkheden van bestaan voor en na de stoffelijke dood inbegrepen, zijn in feite samen te voegen tot een essentieel punt, dat wij nog het beste het ik kunnen noemen.

Je ervaart dit ik als een werkelijke eenheid, die echter een onverbrekelijk deel blijkt uit te maken van een grotere eenheid. Probeer je hier weer onderscheid te maken, dan kom je tot klassen van belangrijkheid, waartoe de verschillende egos gerekend moeten worden.

Dit is ongeveer even zinnig als een zenuwcel, die zich de meerdere acht van een botvezel zonder daarbij te beseffen, dat beiden met hun eigenschappen noodzakelijk zijn en dat zij niet als afzonderlijk deel betekenis kunnen hebben maar slechts binnen het functioneren van het gehele organisme.

Later besef je bovendien: het ik is voor zich en volgens zijn eigen begripsmogelijkheden in feite voor zich het geheel; terwijl het ook duidelijk wordt, dat het geheel zoals het nu is, nooit zou kunnen bestaan, wanneer het eigen ik daarin niet mede bevat was.

Hoe meer de werkelijkheid gaat beseffen, hoe meer je dan ook verschillen terzijde gaat stellen. Nu speelt in bijna alle studies en werken over dit onderwerp, die ik ooit heb leren kennen, die uiteindelijke eenheid wel ergens een rol. De nadruk ligt echter op de indelingen en bovendien zie je al te vaak, dat men al het andere dan die grote eenheid een illusie gaat noemen - wat het vanuit en voor het ego zeker niet is - danwel probeert, het geheel zo te rangschikken, dat een soort pyramide of trap van bewustzijn ontstaat, waarin toch alles zijn vaste plaats heeft.

Men stelt zich dan de opbouw van het geheel voor als een soort jacobsladder die loopt van de aarde tot in de hemelse zaligheid. Men denkt aan klimmen in bewustzijn.

Ik meen, dat je het juist kunt stellen als een uitbreiding van het besef, waardoor je een grotere wereld kunt beseffen en omvatten. Maar daarbij dien je dan ook te stellen: elke grotere wereld die ik betreed omvat alle kleinere werelden waarin ik mij ooit van mijn bestaan bewust ben geweest.

Wat je op aarde bent is dus geen illusie. Alleen het denkbeeld, dat dit het enig belangrijke in het bestaan is blijkt een illusie te zijn. Want je bestaan op aarde is een essentieel deel van je ik.

Wanneer je dan later terecht komt in een duistere of

of-lichte sfeer, desnoods die wereld, die men wel de sfeer van boete noemt, zijn ook dezen geen illusies, maar vormen wij een deel van hetgeen je werkelijk bent. Je kunt niet in de totaliteit functioneren zonder al deze mogelijkheden en besefswaarden.

Het is dus dwaas, over alle werelden te spreken als illusies, maar je moet wel leren, de betekenis daarvan anders in te schatten.

Wanneer je verder denkt zul je waarschijnlijk net als ik de behoefte gevoelen, de juistheid van dergelijke stellingen zo veel mogelijk te controleren.

Ik ben begonnen met het maken van vergelijkingen tussen de activiteiten die vanuit het zomerland in vrijheid geschieden en de activiteiten, die voort plegen te komen uit de wereld die wij dan toch maar de sfeer van boete zullen noemen, omdat zij in feit een afwerken van een persoonlijk lot betekent.

Ik ben tot de konklusie gekomen, dat het verschil in activiteit en de soort van activiteiten praktisch nil is. De wijzen waarop en de middelen waarmede gewerkt wordt door entiteiten uit deze "werelden" is tenminste vergelijkbaar en in de meeste gevallen zelfs geheel identiek.

Het enige verschil ligt kennelijk in de wijze, waarop die activiteiten bedreven worden. De totale overgave, die men vanuit zomerland daarin pleegt te kennen, verschilt aanmerkelijk van de gedrevenheid die een geest die uit een schuldbewustzijn werkzaam is pleegt voort te jagen.

Het is kennelijk dit gedreven zijn, waardoor alles, wat vanuit een lichte sfeer een vergenoegen is, voor degenen die hun innerlijk evenwicht nog zoeken tot een last wordt.

Wanneer je dit eenmaal inziet, zul je zeggen: ik heb afdelingen gemaakt, die in feite niet bestaan. De grenzen, die ik daarussen getrokken heb, zijn illusies. De verschillen, die wij menen te mogen konstateren, komen voort uit ons eigen bewustzijn en berusten op ons onvermogen, de algehele werkelijkheid te beseffen in de wereldbeelden, zoals die nu voor ons bestaan.

Wanneer u dit mogelijk wat moeilijk vindt kan ik u een troost geven: wanneer u eenmaal een tijd over bent is de kans groot dat u zegt: o, zit dat zo? Want zo gaat het met ons besef: wij hebben een bepaalde ambiance nodig om de aanvaardbaarheid of zelfs werkelijkheid van sommige zaken te kunnen beseffen.

En wat ik u met dit alles in feite probeer duidelijk te maken is wel, dat u niet te veel in afdelingen, klassen, in waarde verschillen moet denken. Je moet niet proberen, de dingen van elkaar te scheiden, door b.v. bepaalde uitingsmogelijkheden alleen voor het hogere te bestemmen en andere zaken alleen voor het lagere. Dus zoals de mensen die denken, dat zij op Zondag geheel aan God gewijd kunnen zijn en toch op maandag op normaal menselijke wijze weer zaken kunnen doen, waar God niets mee te maken heeft. Maar in feite hebben dergelijke mensen niets met de werkelijkheid van god te maken, daar hun vroomheid en hun werken beiden gericht zijn op het maken van winst, desnoods ten koste van anderen.

Indien u niet zoveel onderscheid meer maakt, kun je

een aantal punten aanvaarden die volgens mij van belang kunnen zijn voor mensen, die proberen, geestelijk bewust te worden.

Datgene, wat u overlegd doet en wat u onoverlegd doet, is deel van een en dezelfde persoonlijkheid. Als zodanig dient u daartussen geen onderscheid te maken, maar moet u alle belevingen op de zelfde wijze benaderen en meten met dezelfde maatstaf.

Door dit te doen, zult u zich meer van uw eigen wezen bewust worden, maar ook meer gaan beseffen van de mogelijkheden die in uw wezen schuil gaan.

Bindt nooit uw eigen begrip van verheffing, concentratie op het hogere, gebruik van krachten e.d. aan een bepaalde figuur, formule of regel. Wanneer u dit doet schakelt u een deel van uw krachten en mogelijkheden voor het huidige bewuste bestaan steeds verder uit.

Beschouw alle zaken als normaal deel van eigen leven en reageer daarop dan ook normaal. G. niet eerst eerbiedig tot God bidden, inclusief de nodige onzevaders en andere formules voor u tot de God waarin u gelooft durft zeggen: God, kunt u mij een beetje helpen. Denk gewoon: ik heb hulp nodig en ga verder. Dit is voldoende.

Roep ook niet nadrukkelijk en steeds weer: O Heer, o vaders uit de geest, sta mij bij en geef mij krachten. Hoe mooi het ook moge klinken, u maakt op deze wijze een scheiding tussen uzelf en de werkelijkheid. Realiseer u, dat u krachten nodig hebt en begin in het besef, zover mogelijk zal ik alle krachten nemen, die mij in staat stellen, mijn voornemens tot werkelijkheid te maken.

Je moet dus gewoon alles samen laten vloeien, je hoogste innerlijke besef, je hoogste intuïtieve ervaringen en je uittredingsbelevingen zijn deel van je werkelijkheid. Punt. Dus niet enkele punten uit je leven a.h.w. op een bord stuk zetten of, erger nog, voor een ieders bewondering uitstellen op een apart plankje van de etagere van het noodlot. Zet steeds al je mogelijkheden naast elkaar en beschouw ze als een geheel: dit ben ik.

Op deze wijze kun je reeds op aarde geestelijk en anderszins heel wat verder komen. En wanneer je overgaat zul je moeten aanvaarden, dat je eerst eens met jezelf zult moeten afrekenen. Want u ligt tijdens uw leven immers weer voortdurend met u zelf overhoop. Leer zo mogelijk reeds in de stof, dat het weinig zin heeft, met jezelf overhoop te liggen en jezelf verwijten te maken. Wanneer het al onvermijdelijk is, lig dan maar liever even met anderen overhoop. Dat is altijd nog beter.

Je zult, tijdens het leven of daarna, de tegenstrijdigheden en tegenstellingen in je eigen wezen op moeten lossen. Zit je, wanneer je overgaat, op een gegeven ogenblik voor je besef even in het duister, begin dan niet tegen je noodlot te worstelen en desnoods te zeggen dat de "afhalers niet op tijd waren" of "dat gods engelen zich vergist moeten hebben omdat je dit nu toch werkelijk niet verdiend hebt". Vraag je gewoon af, of je jezelf kunt aanvaarden, zoals je werkelijk bent.

En wanneer je bij dit zelfonderzoek op zere punten stuit, probeer je niet te veronschuldigen of anderen de schuld toe te schuiven, maar zeg tot jezelf: zo ben ik nu eenmaal nog.

Heb je het zover gebracht, dat je kunt zeggen: zo ben ik, dan behoef je niet meer te bidden "Heer, geef mij licht". Erken in jezelf je God en zeg "hier ben ik" en het is opeens licht om je heen en je bent weer bewust deel van het leven.

En wie geen Heer wil zeggen, spreekt desnoods tot de kosmos of vraagt zich alleen maar af, hoe hij voor al het andere, dat toch ook nog ergens moet bestaan, iets zou kunnen betekenen. Dan is het licht er, dan is het contact met anderen opeens weer mogelijk.

Probeer nooit, oude gewoonten ten koste van alles te handhaven, oude denkbeelden als waar te blijven beschouwen, terwijl de belevingen daarmee in strijd zijn. Doe dus niet zoals sommige mensen, die, geleefd hebbende van hun woorden, ook na de dood nog proberen mooie redevoeringen af te steken om daarna op de fiets te springen en zo hun sportiviteit te demonstreren. Want die blijven dan in de nevel rondfietsen en komen uiteindelijk nergens terecht.

Realiseer u na de dood: alles wat tot nu toe geweest is valt weg, maar het beeld dat ik van mijzelf heb, kan ik niet zonder meer veranderen. Indien ik mij echter niet met dit beeld van mijzelf bezig houdt, maar alleen met de inhoud van mijn wezen, komt de werkelijkheid voor mij steeds sneller en meer kenbaar nabij.

Wanneer je in het duister zit - en dat overkomt bijna iedereen vooral in het eerste tijd na de dood wel even - moet je ook niet wanhopig naar wat licht gaan zoeken. Doe je dit, dan jaag je waandenkbeelden na, waardoor je steeds wanhopiger wordt en steeds minder kans hebt, om iets van licht te bereiken.

Bent u even in het duister? Geeft niets. Wees geduldig, wacht en probeer ondertussen jezelf te zien, zoals je op aarde werkelijk bent geweest en jezelf te aanvaarden, zoals je bent. Op deze wijze kom je veel sneller tot het licht. Bovendien zul je dan eerder gaan beseffen, dat het duister in feite iets is, wat van jou uitging, niet iets, wat als werkelijkheid rond je kan bestaan.

Komt u eenmaal in een wat lichtender sfeer terecht, probeer u vooral niet te gaan gedragen of u nu opeens iets heel bijzonders bent, vooral niet in uw contacten met anderen in de geest of in de stof.

Een van de grootste moeilijkheden die wij steeds weer kennen met nieuwkomers in zomerland is het feit, dat wij hen duidelijk moeten maken, dat zij niet opeens alleswetters of heiligen zijn geworden. Of martelaren. Want die heb je ook nogal eens. Die entiteiten menen, dat het lijden tijdens hun stoffelijk leven alles rechtvaardigd wat zij van het hiernamaals nu proberen te eisen. Want ook dit zijn illusies, die ondanks alle zelfaanvaarding een werken in de geest moeilijk maken.

Ga altijd en overal uit van de stelling: hier ben ik, wat kan ik doen, wat kan ik voor anderen zijn. En probeer in de geest dan niet, daarvoor slechts een bepaald deel van je wezen te gebruiken, want dat is onmogelijk.

Je dient altijd uit te gaan van het geheel.

En wanneer u tot de konklusie komt, dat u soms nogal nijdasserig bent, onthoudt dan maar, dat aan nijdassen ook behoefte is, al is het alleen maar, omdat er zoveel mensen zijn die te zelfvoldaan kijken en blij zouden moeten zijn, dat er soms een nijdas is, die hen de waarheid zegt.

Wat je ook bent, het is zinvol, dus wees jezelf. Begin niet onmiddellijk te zoeken naar de hogere sferen. Wanneer je jezelf niet kunt vinden, kun je de gehele eeuwigheid naar de hogere sferen blijven zoeken zonder iets te vinden.

Een hogere sfeer is iets, wat in jezelf ontstaat. Beseft dit en ga dus ook niet onmiddellijk op zoek naar een leermeester, goeroe of zo iets. Wanneer iemand je helpen wil bemerk je dit heus en wel. En voor de rest ben jij er, om anderen te helpen. Zo leven is de beste manier en helpt je om zelfs zonder vragen van anderen de hulp te krijgen die je nodig hebt wanneer je die nodig hebt.

Houdt je niet voornamelijk bezig met al te grote problemen. Er zijn overgeganen, die lange tijd stil hebben gezeten omdat zij meenden nu eindelijk te kunnen beseffen, wat God is. Wisten zij veel! Weten wat God is is onmogelijk, tenzij je eerst ophoudt te zijn wat je denkt te zijn.

Probeer niet alle grote problemen van de kosmos op te lossen of een antwoord te vinden op raadsels als "waarom is er zoveel lijden op de wereld".

Realiseer je, dat je dergelijke dingen eenvoudigweg nog niet kunt overzien en beperk je tot de kleine dingen die je kunt doen of wel kunt begrijpen en overzien. Probeer alles wat je doet zo te doen, dat je daarin zelf vrede vindt en een sterker innerlijk evenwicht bereikt.

De kracht, die op deze wijze in je groeit zal je eerder helpen de waarheid te beseffen dan welke nog zo zorgvuldige ondervinding van verschijnselen en erkenningen ook. Het is zeker een sneller proces van bewustwording dan het krampachtig nagaan op welke wijze je nu weer eens geestelijk een trapje hoger op kunt komen.

Onthoudt ook dat er, in tegenstelling tot alle geruchten in de hemel geen achterdeurtje is. U kunt niet langs slinkse wegen alsnog het goede bereiken. Voor ons allen - u leert dit wel wanneer u dood bent en naar ik hoop leert u reeds voordien dit geloven of aanvoelen - is er eens de volledigheid, de bekroning. Maar onze weg daarheen kan ons langs vele wonderlijke paden voeren.

Onwillekeurig denk je in dit verband aan de Psalm: Ook al moet ik gaan door het dal van de schaduwen des doods, ik zal niet vrezen... Want je gaat in je ontwikkeling soms paden waarvan je wel eens denkt: Wat griezelig. Maar je moet gewoon je weg verdergaan, niet vragende wat je moet doen, maar afgaande op hetgeen je innerlijk gevoelt. Die weg moet je dan gaan, want alleen langs die weg zul je de krachten ervaren en het inzicht verkrijgen waardoor je steeds juister je weg leert kiezen en gelijktijdig de illusie van somberheid zult verliezen die nu nog zo vaak rond u schijnt te hangen.

U ziet het: wanneer je je met de werkelijkheid bezig probeert te houden blijft er van alle kunstige indelingen niet

veel over.

Soms zijn er mensen, die met alle geweld willen weten hoeveel sferen er nu wel zijn, 7 of 9. Elk antwoord is een gok, het aantal mogelijke sferen is onbeperkt, maar er is maar een grote werkelijkheid. Het juiste antwoord is niet gelegen in het vinden van de meest juiste indeling, maar in het zo eerlijk en goed mogelijk jezelf zijn.

Nog een punt: denk vooral niet, dat je op aarde jezelf werkelijk kunt kennen. Daarvoor zijn er te veel illusies, waar je mee te maken hebt. Wel kun je proberen, het juiste evenwicht in jezelf te zoeken en te benaderen. Ook al is het bereiken daarvan soms moeilijk, toch is dit het enige wat je werkelijk en blijvend van node hebt.

Een evenwicht in jezelf verkrijgen is alleen mogelijk door allereerst te aanvaarden wie en wat je bent, wat je geweest bent en wat je gedaan hebt, terwijl je de aansprakelijkheid niet afwijst voor al wat je geweest bent of gedaan hebt. Aanvaardt dus alles wat je bent, inclusief alle mogelijke aansprakelijkheden en gevolgen, die daaraan verbonden zijn. Stel dan voor jezelf, dat je alles, wat je als onjuist in en rond je ervaart, zult proberen op te lossen. Dat is de enige werkelijke weg naar de werkelijkheid. En dit is toch nog iets anders dan alleen zelferkenning.

Trouwens : zelfkennis betekent bij heel wat mensen niet veel meer dan een van God een kennis maken om wanneer zij ooit god ontmoeten onmiddellijk te denken, dat zij dit nu toch waarlijk zelf zijn.

Wat nodig is is evenwicht, innerlijke balans, bewuste aanvaarding van het eigen wezen. Alleen hierdoor worden wij op de duur tot meester over alle illusies, die rond ons bestaan. Wij kunnen de werkelijkheden van een wereld, waarin wij leven dan misschien niet geheel wegvagen, maar wij leren in ieder geval de betekenis daarvan voor onszelf te veranderen, terwijl wij volgens eigen bewustzijn en wil onze betekenis binnen die illusie steeds weer kunnen veranderen. Op deze wijze kan zelfs een geketende slaaf op de duur tot redder van slaven worden.

De samenvoeging van alles tot een bewust beleefd geheel is het enige, wat werkelijk belangrijk is. Waarmede ik voldoende meen te hebben gezegd over al die afdelingen, waarin mensen de eeuwigheid plegen op te delen.

U denkt nu mogelijk: mooi gesproken, maar wij zitten met het heden. Gelijk hebt u. Maar wanneer u met het heden zit, zit u in feite vooral met u zelf in de knoop. Alleen geeft u dit gemeenlijk niet zo graag toe. Maar wie niet met zichzelf in de knoop zit, kan het heden zo volledig en bewust beleven, dat hij van morgen een nog vollere dag kan maken. M.a.w.: het innerlijke groeiproces projecteert u ook in uw wereld en uw wereld zal in zekere mate daaraan beantwoorden en geeft u dan naast de vele tegenstand, die u nodig hebt om verder te kunnen gaan ook de innerlijke vrede en kracht die u nodig hebt om steeds bewuster uw wegen verder te kunnen gaan.

Nog een laatste raad: Wat u innerlijk ook beleeft, voel u a.u.b. niet een gezondene. Er zijn helaas nogal wat mensen die zich een gezondene gevoelen en dit blijkt zeer ongezond te zijn, vooral op geestelijk gebied.

En als u toch nog twijfelt of u soms niet ...: Of u werkelijk een gezondene bent, kunt u nooit zeker weten. Alleen dat, wat u innerlijk bent kunt u in zekere mate beseffen. Het is beter gewoon te zijn wat je gevoelt te zijn, waar te maken wat voor jou de evenwichtigheid betekent dan je op te offeren voor een zending, die uiteindelijk een vergissing blijkt te zijn.

Maak u geen zorgen over uw zonden. Er bestaan heel wat zaken die in de ogen van de wereld zonden zijn en deugden zijn in de ogen van de meer bewuste geesten. Maak u ook maar niet al te druk over uw deugden. Want veel van hetgeen u op aarde deugd pleegt te noemen, blijkt alleen maar een onevenwichtigheid in de persoonlijkheid te zijn geweest wanneer je eenmaal bent overgegaan.

Je hebt die dingen? Goed. Leef er mee. Beroep je echter nooit op je deugden en treur niet over je zonden. Zorg er liever voor, dat je innerlijk een eenheid blijft en je wereld kunt blijven aanvaarden.

Maak als het u beliest ook niet van uw gevoelens van juistheid, deugd, moraal, geen soort post-sorteerrek, dat u in staat heet te stellen een ieder in het juiste vak onder te brengen, of hij nu voor den hoge of voor diep beneden bestemd is. U weet niet, welke daden en mensen naar God zijn en wie meer voor andere instanties in aanmerking komt. Aanvaard zoveel u kunt de gelijkwaardigheid van alle dingen, zonder daarbij in uw eigen gedragingen uw beste besef ooit ontrouw te worden.

Gebruik voor alles als enige maatstaf in jezelf het besef, hoe je in jezelf vrede en kracht weet te gevoelen en de mogelijkheid om al wat je bent in al wat je doet op een zo evenwichtig mogelijke wijze tot uiting te brengen.

En wanneer u dat allemaal leert doen is er voor mij geen enkele reden meer, om nog verder te spreken. Maar wanneer u nog iets te zeggen hebt, kunt u dit nu doen.

x Zoals u het voorstelt is het een erg subjectief gebeuren, ook wanneer je aan de andere kant aankomt. Kunt u mogelijk aangeven welke objectieve elementen in dit alles schuilen?¹/₂

Het enige objectieve punt in dit alles, dat voor u toe-gankelijk is, is te vinden in de essentie van uw eigen wezen en als zodanig in de functie die u in het geheel buiten de tijd bezit. Dat is de enige objectieve werkelijkheid die u benaderen kunt en eerst door kennis van deze punten is het mogelijk een enigszins objectieve benadering tot al het andere te vinden, waardoor u bij benadering de werkelijkheidswaarde daarvan zou kunnen bepalen.

Maar dan zult u ook erkennen, dat alles wat echt is ook gelijkelijk belangrijk is, het goede zowel als het kwade, omdat beiden hun functie hebben in het geheel. En juist dit punt wordt door de meeste mensen ontkend. Zij willen er eenvoudig niet aan. Want wanneer het goede en het kwade van gelijke belangrijkheid zijn, hoe kun je je dan nog als goede mens verheven achten boven anderen of mensen veroordelen, omdat zij het kwade doen. Nietwaar?

Al het andere is subjectief. Maar u bent hier in uw wereld met uw benaderingen en oordeel toch ook subjectief?

Het ene is "lekker" en het andere niet, het ene is mooi, het andere niet. Met het ene bent u gelukkig, met het andere niet. Dat is toch alles subjectief.

De gehele menselijke gemeenschap is niets anders dan een samenvoeging van persoonlijkheden die hun subjectief oordeel zodanig hebben leren formuleren, dat zij denken, dat zij elkander begrijpen. Op het wanbegrip, dat men dan t.a.v. anderen koestert bouwt men vervolgens eigen macht en prestige op.

Indien u dit kunt toegeven zult u met mij eens zijn, dat alles omtrent de geestelijke werelden, zoals ik u dit voorlêgde inderdaad zeer subjectief is, maar dat voor ons die benadering noodzakelijk is, omdat wij alleen vandaaruit tot de innerlijke evenwichtigheid kunnen komen van waaruit wij eens de werkelijkheid, de totaliteit en dus ook het objectieve bestaan zullen kunnen aanvaarden.

Wat naar ik hoop een voldoende duidelijk antwoord is. En dit is kennelijk alles, wat u hierop te zeggen hebt. Wel, vrienden, alles wat volgens mij in dit verband belangrijk was heb ik reeds naar voren gebracht. Ik kan er natuurlijk nog wel een staartje aanbreien. Maar wat draagt een staart? O.m. ezels, apen, duivels. Laat ons daarom ons onderwerp nu maar besluiten. Denk over dit alles nog maar eens na: alle afdelingen zijn uit den boze tenzij het scheidingen zijn, waarvan wij de betrekkelijkheid beseffen en die wij gebruiken zonder ons daaraan werkelijk te binden.

Wanneer u dit enige tijd in de praktijk hebt gebracht zult u wel inzien, hoe betrekkelijke alle dingen zijn en hoe juist ondanks alle subjectiviteit alles is geweest, waarop ik uw aandacht mocht vestigen.

Goeden avond.

-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-

Goeden avond vrienden.

Ons tweede gedeelte bestaat zoals u wel zult weten op een avond als deze uit wat esoterie en verdere bijkomstigheden. En om maar meteen met de deur in huis te vallen:

Dat wat de mens innerlijk werkelijk is, is gemeenlijk identiek aan datgene wat hij buiten zich bij anderen veronderstelt.

Een mens, die God in zichzelf vindt, zal deze God terugvinden in elke mens, die hij ontmoet. Als u dus te veel duivelse dingen in anderen ziet, moet u toch eens heel goed in uzelve nazien, of u mogelijk ondanks alles toch de verkeerde kant bent opgegaan.

Trouwens, wanneer je je met de innerlijke mens bezig houdt vallen er nog wel meer dingen op: Zo ziet het er bij een trip naar je eigen innerlijk over het algemeen vooral in het begin nogal triest uit.

De mens, die probeert bewust in eigen innerlijk door te dringen vindt gemeenlijk iets, wat nog het meeste lijkt op een combinatie van een spookhuis, een kerk en een rechtzaal.

Soms probeert men zelfs recht te spreken over zichzelf. Maar dat kunnen wij feitelijk niet goed, want wij kennen onszelf eenvoudig niet goed genoeg. Daarom is het beter niet over jezelf te oordelen. En wanneer het voor jou al niet redelijk mogelijk is, hoe wilt u dan anderen veroordelen?--

En wat het spookhuis betreft: zoals u weet zijn de spoken die daarin op u afkomen in feite niets anders dan mechanische zich onverwachts presenterende verrassingen, die een beroep doen op uw instinctieve angsten.

Zoals u u groot houdt in het spookhuis op de kermis, zo moet u zich ook maar groothouden, wanneer u met die innerlijke angsten wordt gekonfronteerd: zeg wat beverig tot jezelf dat het toch wel heel aardig in elkaar is gezet en vervolg uw weg.

De vergelijking met de kermis is niet zo dwaas als u denkt. Want wanneer u daar zo bang wordt dat u uit het wagentje stapt, hebt u werkelijk kans op ongelukken. Wanneer u zich met uw innerlijke angsten en spookbeelden gekonfronteerd ziet, geldt ongeveer hetzelfde: wanneer je verder gaat, gebeurt er niets, maar wanneer je probeert er voor weg te lopen, zijn ongelukken zeker niet uitgesloten.

Ook wanneer u in uw innerlijk gekonfronteerd wordt met allerhande vragen en problemen, waar u bijna niet uit kunt komen geldt hetzelfde: het is het beste eenvoudig recht door te gaan en er niet al te lang bij stil te staan.

Het is de enige manier om bij een trip in je innerlijk er ongeschonden uit te komen en bovendien zijn dergelijke zaken op de keper beschouwd alleen maar de bijkomstigheden van het werkelijke bestaan.

O zeker, uw problemen zijn altijd zeer diepzinnig. Maar in vele gevallen betekent het alleen maar, dat zij zeer diep in de zinnen verankerd zijn. Vergeet niet, dat het merendeel van de angsten en problemen deel uitmaken van uw stoffelijk mechanisme en u dus geen werkelijke raad kunnen geven of wijsheid kunnen bezorgen. U vraagt uw auto toch ook niet, of uw duiding van uw Anwb map wel juist is?

Waarom dan aan al die zaken die vanuit je lichamelijkeheid op je af komen stormen, ^{vragen} op de weg die je in wilt slaan in meer geestelijke zin wel deugt. Of u wel de goede kant uitgaat. Gaer zo snel mogelijk aan voorbij en ga rechtuit. Dat is de enige oplossing.

Voor heel wat mensen is dit geen esoterie. Eenvoudig rechtuit verdergaan, stel je voor. Je moet volgens hen langs de spiraal van de eeuwigheid naar boven gaan tot we de top bereikt hebben. Jawel. Maar wat vindt je dan, wanneer je eindelijk na veel gedraai en veel moeite boven komt? Waarschijnlijk een fritestent of iets dergelijks.

Heus lieve mensen, wanneer wij met de duisternis in onszelf te maken krijgen doen wij er beter aan, maar gewoon verder te gaan. Wanneer wij eenmaal het licht in onszelf gevonden hebben, verdwijnt dat duister vanzelf wel en hebben wij er geen last meer van. Maar wanneer je steeds weer bij alle duistere zaken blijft staan is het wel zeker, dat je het licht niet zult kunnen vinden.

Een raad, die mij al heel belangrijk toeschijnt voor een ieder, die zich met esoterie bezig wil houden. Maar er zijn meer van die dingen. Neem b.v. die bekende spreuk "ken uzelve". Wat over het algemeen nog een beroerde kennismaking betekent ook.

Maar jezelf leren kennen betekent volgens mij toch wel in de eerste plaats een proberen om door te dringen tot die paar dingen in je persoon, die werkelijk de moeite waard zijn

Wanneer je begint alle details nauwkeurig te onderzoeken kun je misschien met enige zekerheid constateren: ik heb hoera tenen en knok knieën enz. Waarbij u dan zeer bewust en esoterisch van benedenaf begint. Maar wat wordt u daarvan in wezen wijzer? Bovendien, je hebt die dingen nu eenmaal en die raak je in dit leven toch niet meer kwijt.

Wanneer je werkelijk met jezelf bezig bent, dan gaat het om de dingen die je voelt en de dingen, die je denkt. Uiterlijkheden en al wat daarmee samenhangt is verder onbelangrijk.

Wanneer u bij zelfonderzoek verder gaat dan een konstatering en lange tijd bezig blijft met de vraag, of u iets wel goed hebt gedaan of mogelijk toch niet geheel verkeerd hebt gedaan, dan bent u volgens mij in feite met uw hoera tenen bezig. Je kunt dan een klein deel mogelijk schoon krijgen of u hoeden voor extra slijtage en zorgen voor wat camouflage. Maar dat is dan ook alles. En zelfs dat kost vaak heel wat moeite terwijl het resultaat geen moeite waard is.

Indien u niet allerhande dingen afzonderlijk beschouwt maar uit blijft gaan van de vragen: wat voel ik en wat denk ik, zo komt u volgens mij tot een veel juister beeld van uzelf.

Wanneer u dan met dat gevoel en dat denken ook nog probeert een beeld van licht te vormen, jezelf bijna te verliezen in dit licht, heeft u de werkelijke innerlijke bron bereikt. Dan hebt u de kern van uw wezen bereikt en eerst dan ook zult u gekonfronteerd worden met uw werkelijke persoonlijkheid.

Niet, dat je er alles van kunt snappen en over kunt brengen naar het bewustzijn. Want daarvoor zitten er te veel niet-stoffelijke waarden bij en bovendien zit er nogal veel menselijk onderbewustzijn bij ook.

U weet toch, wat een menselijk onderbewustzijn is? Een verzameling van mentale kasten, waarin de vele geraamtes worden opgeborgen, waar je liever niet naar omkijkt.

Het zelferkennen, wat je bereikt op deze wijze, is feitelijk meer dan een besef een gevoel. Het ken uzelve loopt uit op een gevoelskwestie en niet op een verstandelijke analyse van het ik.

Wat voor alle freudianen een teleurstelling zal zijn, maar er wordt tegen woordig al voldoende duur fruit gegeten. De volgelingen van Jung moeten trouwens ook begrijpen, dat Jung wel een aardige filosofie levert over het ik, maar dat de belevingsgevoelswaarde van een volledige zelferkenning gelegen is in dat gebied, dat zelfs Jung als het niet-benaderbare gebied, de terra incognita van het ego en de psyche heeft omschreven.

Om het eenvoudig te maken: wat wij nodig hebben is

het kernpunt van het ik, dat alleen gevoelsmatig te benaderen is. De werkingen daarvan kunnen wij wel redelijk leren herkennen, maar wij kunnen met de rede niet doordringen tot de essentie ervan.

Die erkenning kan overigens wel het geheel gedrag van de menswijzigen, zoals de beleving van zijn diepste innerlijk voor de doorsnee mens een geheel nieuwe waardering voor het leven met zich brengt. Het volgende verhaal kan dit mogelijk illustreren.

Een oude vrek melde zich op een dag aan de hemelpoort. Petrus wees hem er op, dat hij te vroeg was. Want, zo beduidde hij hem, je hebt wel een beroerte gehad, maar je bent nog niet werkelijk en helemaal dood, dus moet je voorlopig nog even terug naar de aarde.

Waarop de vrek informeerde, wat hij dan op aarde nog zou kunnen doen. Petrus hield de man een hemelspiegel voor, die de hoge werkelijkheid weerkaatst en sprak vervolgens: Je kunt naar beneden gaan en nog een tijdje op je centen letten of je kunt proberen er achter te komen, waarom je zo duister bent en zo misantropisch door het leven gaat.

Kennelijk heeft de vrek voor het laatste gekozen, want na enkele maanden ziekbed begon hij opeens nogal royaal zijn geld uit te geven. Maar armer werd hij er bepaald niet van. Want hij gaf nu wel het geld met handen vol aan mensen, die het nodig hadden, maar daar hij zichzelf er niet toe kon brengen onverantwoorde giften of beleggingen te doen, kreeg hij steeds weer iets meer terug dan hij had gegeven. Het gevolg was, dat hij heel veel mensen zonnig in het leven bracht, maar wel met een redelijk rendement. Ook al werd hij door zijn vroegere vrienden beschouwd als een soort financiële Pipo.

Maar zoals voor een ieder kwam voor hem ook de dag, waarop zijn leven werkelijk ten einde kwam. Hij keerde dus terug bij Petrus, die hem lang bezag en toen opmerkte, dat hij in een paar jaar wel heel erg veranderd was.

Och, sprak de vrek, ik heb die laatste jaren nog heel veel plezier gehad. Dat is te zien, sprak de baarddragende portier, maar nu is het tijd, dat wij de rekening op gaan maken. En hij stapte naar de computer outlet, die na enkele seconden de lijst van zonden en deugden leverde.

Hoofdschuddend mompelde Petrus: dat is eigenaardig. En wat luider: In die paar jaren heb je bijna al je fouten goed weten te maken. Maar omdat de uitslag onbeliëft is, moet ik je nog een paar vregen stellen.

De vrek had geen bezwaar. Hij stond lekker in de zon, ook al merkte hij wel fijntjes op, dat het licht binnen toch nog wat aantrekkelijker was.

Vraag een, sprak de sleutelbewaarder: Wat gebeurt er met je geld? Dat, zo sprak de ex-vrek, zullen mijn erfgenamen wel uit en opmaken.

Heel goed, sprak Petrus. De tweede vraag: wat laat je achter? Och, sprak de vrek, niet zo veel. Maar in ieder geval wel een hoop mensen, die iets gelukkiger zijn omdat ik de laatste jaren nog op aarde geleefd heb.

Uitstekend, glimlachte de eerste paus. Dan komt hier de derde vraag: Wat wil je nu gaan doen?

Wel sprak de geldverzamelaar aarzelend, na mijn ervaringen in de laatste tijd zou ik meer licht en kracht willen vinden om voor anderen meer licht te kunnen zijn.

Uitstekend, reageerde de poortwachter: Onmiddellijk naar binnen en linksaf bij de fourier vlagels en harp-halen. Neem 14 dagen vakantie en meldt je dan bij mij, want dergelijke zielen hebben wij hard nodig om een aantal mensen op aarde door hun zorgen heen te helpen.

En op die manier is een vrekkige misantroop toch nog een heel goede engelbewaarder geworden.

Tja, wat moet u nu met een dergelijk onzinnig verhaal nietwaar? Maar zo bezien is het gehele leven eigenlijk onzinnig. Al is het alleen maar, omdat de werkelijke zin van het leven met de menselijke zinnen niet te konstateren is. Wat inhoudt, dat de werkelijke zin van het leven onzin lijkt vanuit het menselijke standpunt.

Een verschijnsel, waarmee wij in de esoterie steeds weer geconfronteerd worden. Want de dingen, die het meeste van belang zijn blijken onzinnig indien men ze vanuit een menselijk redelijk standpunt benadert en bijgeloof, wanneer je ze toetst aan alle gangbare normen en kennis.

U bent geen engelbewaarders en de kans, dat u zich bijna te barsten vliëgt tussen hemel en aarde is klein. Of u zoudt per de 10 moeten reizen. Maar mogelijk hebt u in uw zelf toch ergens een klein beetje licht.

Dat kleine beetje licht dat u hebt en dat er soms zo moeilijk uit schijnt te komen, moet u toch maar proberen te delen met zoveel mogelijk mensen. God is licht. Soms is Hij voor ons vreugde, maar dat komt omdat Zijn licht voor ons is als de eerste zonnige dag na een lange en duistere winter. Iets wat je blij maakt, maar je ook opeens alles anders doet zien. Wanneer je iets van dat licht beseft, wordt het tijd, dat je anderen met je kleine beetje licht wakker maakt, opdat ook zij kunnen beseffen, dat er zelfs voor hen een nieuwe lente mogelijk is, of zij nu aow trekken of nog niet.

God is een blijvende lente. Deze in jezelf te vinden, te beloven en te delen met anderen is het Koninkrijk Gods, dat is de eeuwige zaligheid. Dat is het mystieke geheim, dat je diep in jezelf kunt vinden, maar alleen geheel waar kunt leren maken voor jezelf, wanneer je altijd weer probeert, het te delen met anderen.

Maar leer vooral geven vanuit jezelf zonder er ooit iets voor terug te verwachten. Want wanneer je rekent op iets voor alles, wat je geeft ben je geknipt en geschoren voor je het weet. En verwacht nooit te veel van het leven. Anders voel je te tekort gedaan terwijl je zonder die hoge verwachtingen toe zoudt moeten geven, dat het eigenlijk nog best meevalt.

Waarmee ik aan het einde van mijn bijdrage ben gekomen. Naar ik meen kunt u het er best mee doen. U verwacht hopelijk de speelsheid van de uitdrukking niet met gebrek aan betekenis. Wat ik naar voren bracht heeft zeker zijn waarde en het licht, dat u in u draagt is de sleutel tot een lichtende eeuwigheid.

Goeden avond.

(bekort)

d.d. 9 juni 1979